

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: N. D., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
*zastoupený Mgr. Davidem Macháčkem, advokátem,
se sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno,*

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-92838-14/ZM-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalovaný vydal dne 16. 2. 2022 rozhodnutí č. j. OAM-92838-14/ZM-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž rozhodl o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále jen „ZPC“), jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce žádá jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné, tedy nezákonné. Žalovaný svým postupem odepřel žalobci právo na spravedlivý proces.
3. Žalobce zdůraznil, že se dopustil přečinu, z hlediska následku jeho jednání se jedná o bagatelní trestný čin. Byl mu uložen peněžitý trest, který již uhradil, a trest zákazu řízení. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že udělený trest bude následně zahlazen, a to uplynutím celého trestu zákazu činnosti. Na žalobce se pak bude hledět jako na netrestaného.
4. Žalovaný v projednávané věci neměl rozhodovat pouze formálně, měl k situaci žalobce přistoupit individuálně. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl zvážit, že dojde k zahlazení trestu a že došlo i k uhrazení peněžitého trestu.
5. Závěrem žalobce zdůraznil, že s ohledem k aktuální situaci na Ukrajině může v budoucnu dojít ke zhoršení z hlediska možné další šance získat v České republice pracovní uplatnění v případě, že by musel Českou republiku opustit z důvodu nemožnosti získání zaměstnanecké karty. Jak uvedl žalovaný, žalobce se na území České republiky nedopustil žádného jiného nezákonného jednání, na jeho jednání je třeba hledět jako na určitý exces, kdy ani proti trestnímu příkazu nepodal odpor, peněžitý trest následně uhradil a dodržuje trest zákazu řízení všech motorových vozidel.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že žalobce byl shledán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky tím, že ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil užitím návykové látky, způsobil dopravní nehodu. Trestním příkazem Okresního soudu v Chomutově mu byl uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel po dobu 18 měsíců. Tím byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44 odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) ZPC. S ohledem na skutečnost, že nedošlo k zahlazení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádost trvá. Na žalobce je nadále potřeba nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovala, tedy na osobu odsouzenou za spáchání trestného činu. Žalovaný připomněl, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už tím, že je držitel zaměstnanecké karty odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Odkázal pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Asz 163/2015-47, dle něž byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti prodloužení dlouhodobého pobytu pravomocně odsouzen za trestný čin, na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) ZPC. Povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu nehraje roli.
7. Z toho tedy vyplývá, že pokud odsouzení nebylo zahlazeno, musí k němu správní orgán přihlížet s úřední povinností a žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu či vzdání se možnosti podání opravného prostředku nemá na naplnění tohoto důvodu zamítnutí žádosti vliv, jelikož zákon v tomto případě neponechává prostor pro správní uvážení. Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10 (pozn. pravděpodobně

myšleno č. j. 7 As 21/2008-101), dle něž ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) ZPC neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.

8. Žalovaný by nemusel či spíše nemohl žádost žalobce z výše uvedeného důvodu zamítnout pouze tehdy, vedlo-li by neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty k porušení závazků, které vyplývají ČR z mezinárodního práva. V tomto případě přichází v úvahu závazek zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí přiměřeností dopadu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval a dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný podotkl, že se jím zabýval pouze v mezích informací, které mu byly známy z úřední činnosti a v intencích informací uvedených žalobcem ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí.
9. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nepřiměřený zásah zamítavého rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života namítl s tím, že na území pobývá od roku 2018 a po celou dobu žil řádným životem. V tomto duchu se také žalovaný dopady do soukromého a rodinného života žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí, zohlednil délku jeho pobytu na území, závažnost a druh jeho protiprávního jednání a skutečnost, že spáchal úmyslný trestný čin, při němž mohl ohrozit životy nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Žalobce je svobodný, bezdětný, na území pobývá teprve od roku 2018, většinu života tak strávil v zemi původu, nemohlo tedy zatím dojít ke zpretrhání vazeb na domovskou zemi, a s ohledem na svůj věk by neměl mít problém najít si tam práci.
10. Nelze považovat za rozhodnou skutečnost, že po výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel bude žalobci záznam z rejstříku trestů vymazán. Důležité je, že aktuálně žalobce trestně zachovalý není. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016, dle něž cizinec musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek ukončení jeho práva pobývat na území daného státu. Dále ve zmíněném rozsudku konstatuje, že cizinec by mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého klasifikovatelného pobytového režimu na území České republiky.
11. Žalovaný podotkl, že jestliže žalobce uvádí, že má zájem vykonávat na území České republiky pracovní činnost, k níž nepotřebuje řidičské oprávnění, nemůže tato skutečnost znamenat, že žalovaný bude tolerovat trestný čin, za něž byl žalobce potrestán zákazem řízení motorových vozidel.
12. Závěrem žalovaný uvedl, že neprodloužení zaměstnanecké karty neznamená zákaz dalšího pobytu na území České republiky, žalobce po zahlázení trestu může požádat o opětovné vydání zaměstnanecké karty. Nelze předjímat, jaká situace bude vládnout na pracovním trhu v souvislosti s probíhajícím ozbrojeným konfliktem na Ukrajině.

Posouzení věci

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a jak bylo zmíněno již výše, vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a to v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
14. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a

nedostatečně odůvodněné, a proto i nezákonné. Žalovaný žalobci odepřel právo na spravedlivý proces.

15. Nejprve se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. To je vážná vada správního rozhodnutí, která, byla-li by shledána, by, jak již její název napovídá, bránila ve vypořádání dalších žalobních námitek, tedy v dalším přezkumu napadeného rozhodnutí. Nejde však o vadu, ke které by soud měl přihlížet z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*). Proto bylo namístě, aby žalobce vymezil, čím konkrétně měla být tato vada napadeného rozhodnutí založena. Ze žaloby se jeví, že žalobce míří na tu formu nepřezkoumatelnosti, která spočívá v nedostatku důvodů, neboť žalobce konstatuje, že „*napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné*“, ale nijak blíže tuto jím namítanou vadu nespecifikuje. Soud na tomto místě připomíná, že je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů, z něhož zásadně nemůže vybočit. Proto je zákonem (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) i judikaturou správních soudů kladen takový důraz na řádné vymezení žalobních bodů coby esenciální součásti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Z žalobních bodů musí být zřejmý nejen právní obsah námítky (v tomto případě tedy žalobcův názor o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí), ale i její skutkový podklad. Není věcí soudu, aby neúplné, popřípadě jen vágně formulované žalobní body za žalobce jakkoli doplňoval či domýšlel, neboť takový jeho postup by se neslučoval s jeho postavením nezúčastněného subjektu. Tomu přísluší spor rozhodnout, nikoli působit i jako advokát kterékoli ze stran.
16. Žalobce však svou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval povýtce vágně. Soudu tak neumožnil jiný než jen povrchní přezkum. Přesto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je z něj patrné, jak bylo rozhodnuto, i to, proč se tak stalo, tedy jakým postupem žalovaný správní orgán dospěl ke svému právnímu závěru. Tyto důvody jsou zcela srozumitelné a soud má za to, že jsou srozumitelné koneckonců i žalobci samotnému, protože s těmito důvody v dalším obsahu žaloby polemizuje.
17. Z toho důvodu soud uzavřel, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
18. Stejný závěr pak soud učinil ohledně námítky porušení práva na spravedlivý proces. Pokud jde o tuto námitku, chybí jí vůbec jaké rozvedení, takže z žaloby není ani v nejmenším patrné, jakým postupem žalovaného správního orgánu snad mělo být žalobcovo právo na spravedlivý proces porušeno. Soud přitom z žalovaným předloženého správního spisu neshledal, že by v průběhu správního řízení došlo k nějakým mimořádnostem či postupům, které by jakkoli nasvědčovaly tomu, že žalobcovo právo na spravedlivý proces nebylo žalovaným respektováno.
19. Konečně se soud zabýval posledním žalobním bodem, který se týká nesprávného právního posouzení věci. Žalobce sice tuto námitku zřejmě chápe coby nedostatek odůvodnění, ale to na její podstatě nic nemění. Tento žalobní bod se skládá z více dílčích námitek, které soud postupně vypořádá.
20. Nejprve je vhodné zrekapitulovat obsah relevantní právní úpravy. Žalovaný správní orgán své negativní rozhodnutí o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty opřel o následující zákonná ustanovení.
21. Podle § 44a odst. 11 ZPC: „*Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-*

li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.“

22. Dle § 46e odst. 1 ZPC pak: „Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“
23. Konečně, podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC: „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“
24. Z citované právní úpravy, zejména naposledy uvedeného § 37 odst. 1 písm. a) ZPC je na první pohled zřejmé, že žalobcová dílčí námitka, podle níž žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobce byl odsouzen za bagatelní trestní čin, odsouzení, za něž mu bude ze zákona zahlazeno po vykonání trestu zákazu řízení (správně: zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, pozn. soudu), je nedůvodná, neboť se zcela míjí s podstatou věci. Pokud hypotéza citované právní normy obsahuje znak „pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu“, je evidentní, že nepřichází do úvahy další rozlišování založené na subjektivním vnímání závažnosti toho kterého úmyslného trestného činu či jeho následku, přičemž by při vyhodnocení závažnosti určitého úmyslného trestného činu neměl nastoupit následek právní normou předvídaný. Takový postup by zjevně odporoval jasně vyjádřenému záměru zákonodárce, kterému jistě nic nebránilo, pokud by tak mínil učinit, podobné rozlišení do zákona vložit. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, zcela jednoznačně uvedl, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC správním orgánům neumožňuje žádné správní uvážení, konkrétně ani správní uvážení týkající se míry závažnosti úmyslného trestného činu, za jehož spáchání byl cizinec pravomocně odsouzen. Nad rámec uvedeného soud pouze podotýká, že se neztotožňuje ani s žalobcovým náhledem na údajnou bagatelnost trestného činu, za který byl odsouzen (přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), neboť jej považuje naopak za trestný čin poměrně závažný, ohrožující nejen majetek, ale i životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Je obecně známou skutečností, že pod vlivem alkoholu dochází ke značnému počtu dopravních nehod způsobujících nejen materiální škody, ale i ztráty na životech. Že v konkrétním případě takový následek nenastal, je tak spíše dílem náhody či šťastné souhry okolností, kterou si sotva může žalobce přičítat k dobru, neboť se o ni sám nijak nepříčinil a nastala bez jeho spolupůsobení, respektive spíše proti němu.
25. Žalovaný správní orgán nepochybil ani tím, že při svém rozhodování nezohlednil, že žalobce již uhradil jemu uložený peněžitý trest. Taková skutečnost není zákonným hlediskem při rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a to ani v tom směru, že by zdůvodnila, proč správní orgány proti zcela jasně zákonem stanovenému následku pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, nakonec dobu platnosti zaměstnanecké karty prodlouží. Naopak, i tím by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Vyvaroval-li se proto žalovaný tohoto nezákonného zohlednění irelevantní

skutečnosti, nelze mu to klást k tíži. Totéž pak platí pro skutečnost, že odsouzení za daný trestný čin bude ze zákona zahlazeno po vykonání uloženého trestu. Ani tato skutečnost není zákonným hlediskem, které by snad umožňovalo žalovanému odchýlit se od jasného pokynu vysloveného v § 37 odst. 1 písm. a) ZPC. Zákon tu nečiní rozdíl mezi trestnými činy, odsouzení, za něž podléhá rozhodnutí o zahlázení, a trestnými činy, za něž byl uložen trest, po jehož vykonání se na pachatele hledí, jakoby nebyl odsouzen, což je právě i případ trestu zákazu činnosti, jak stanoví § 74 odst. 2 trestního zákoníku.

26. Je tak sice pravdou, že se na žalobce po vykonání trestu zákazu činnosti bude hledět jako na netrestaného, ale správní orgány musejí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu je v době jejich rozhodování. K tomuto stavu se také upíná soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ani žalobce sám nečiní sporným, že by v rozhodné době platilo, že nebyl odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Proto soud uzavřel, že žalovaný správní orgán postupoval správně, pokud nepresumoval, že se žalobce naopak do budoucna může stát osobou, na kterou se hledí, jako by nebyla odsouzena. Takovou osobou totiž zkrátka v době jeho rozhodování žalobce nebyl. Zda se jí naopak stane, není ani skuteností jistou, ale podmíněnou především tím, že žalobce nebude v mezidobí odsouzen za jiný trestný čin.
27. Žalovaný ani nemohl vzít v úvahu to, že žalobce má zájem na území ČR setrvat a vykonávat povolání, k němuž nepotřebuje řidičské oprávnění. Negativní rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty totiž není založeno na tom, že žalobce nemůže v důsledku toho, že vykonává trest zákazu výkonu činnosti být zaměstnán na pracovním místě, na které mu byla vydána zaměstnanecká karta (v tomto případě jako dělník ve výrobě), ale na tom, že byl odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně. Ratio tohoto rozhodnutí tedy netkví v právní nemožnosti vykonávat konkrétní zaměstnání, ale v ochraně veřejného pořádku v České republice, do něž patří nepochybně i ochrana veřejnosti před trestnými činy páchanými cizinci. Žalobci se tak dostalo zcela individuálního posouzení jeho situace, neboť žalovaný zohlednil jeho konkrétní odsouzení za konkrétní trestný čin, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty zakotvené v § 37 odst. 1 písm. a) ZPC.
28. Zřejmé pak není, v jakém smyslu měl dle žalobce přihlídnout žalovaný k tomu, že „z hlediska současné situace na Ukrajině může v budoucnu dojít ke zhoršení situace z hlediska možné další šance získat v ČR pracovní uplatnění“, pokud by žalobce skutečně musel území ČR opustit. Žalobce si totiž sám spácháním trestného činu zapříčinil, že mu nebyla prodloužena zaměstnanecká karta. Ani možné zhoršení další případné možnosti získat zaměstnaneckou kartu nemůže být důvodem k pochybnostem o věcné i právní správnosti napadeného rozhodnutí. To je nutno konstatovat bez ohledu na to, že soudu není zřejmé, jakým způsobem souvisí situace na Ukrajině se situací žalobce, který je nepálským státním občanem.
29. Konečně pak relevantní není ani žalobcův poukaz na to, že jeho odsouzení bylo excesem, že se jiného nezákonného jednání nedopustil, že proti trestnímu příkazu nepodal odpor, uhradil peněžitý trest a dodržuje trest zákazu činnosti. Zákon nepodmiňuje negativní rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tím, že odsouzení za trestný čin spáchaný úmyslně by muselo být doprovázeno ještě dalším protiprávním jednáním. Z hlediska shora citované právní úpravy naopak postačuje odsouzení být za jediný takový trestný čin. Zda žalobce proti trestnímu příkazu podal či nepodal odpor, je věcí jeho procesní strategie v trestním řízení; sotva z takového postupu lze dovozovat

jakékoli příznivé právní následky v projednávané věci, pokud je i přes nepodání odporu proti trestnímu příkazu, jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně, naplněna hypotéza § 37 odst. 1 písm. a) ZPC. Stejně tak je nepochybně správné, že žalobce plní jemu uložené tresty, ale na faktu jeho odsouzení to nic nemění. Rovněž ani tyto skutečnosti tedy nemohly žádným způsobem zvrátit rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

30. Soud tedy uzavírá, že ani poslední žalobní bod není důvodný. Žalovaný ve svém rozhodnutí aplikoval relevantní právní úpravu správně, když vzal do úvahy právě jen okolnosti, které byly podstatné a které do úvahy vzít neměl. Jeho pochybení nelze shledávat v tom, že nepřihlížel ke skutečnostem, které naopak relevantní nebyly a které mu ani právní úprava zohlednit nedovolovala.

Závěr a náklady řízení

31. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná. Výrokem I. tohoto rozsudku tak žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl.
32. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 22. června 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu